

[Marianne Bentsen-Pedersen]

er meningen, at man skal kunne bibeholde sin arbejdsløshedsunderstøttelse f.eks., om det er den størrelsesorden, vi snakker om, eller hvad det er for nogle rammer.

Til sidst kom hr. Ole Vig Jensen ind på, at dette var fremtidsmusik, og at man godt kunne skære ned nu for at lave noget andet engang. Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvilket tidsperspektiv de radikale regner med at dette ligger i. Er det sådan noget, vi skal have om 20 år, eller er det noget, man kunne forestille sig om 3 år, eller hvordan har man egentlig forestillet sig at tidsrammerne skulle være? Det er noget med først at skære meget drastisk ned, og så bagefter skal det køres meget højt op. Men hvor lang tid vil man have? Jeg vil gerne bede om ikke at få et svar, der lyder: når den økonomiske politik er slået igennem, eller sådan noget.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Et par ord om uddannelseskløften. Fru Jytte Andersen sagde, at den bliver større og større, og at det hele bliver værre og værre, fordi der åbenbart bliver færre og færre penge. Jeg vil benægte det. Jeg vil for det første sige, at uddannelseskløften bliver mindre og mindre, men der er selvfølgelig en forskel mellem de 40-50-årige, som hyppigt i deres tid gik ud af 7. klasse, og så de yngre, som hyppigt går først 9 år og meget ofte 10 år i folkeskolen og derefter for næsten 90 pct.s vedkommende ind i en ungdomsuddannelse og videre op. Selvfølgelig er der en kløft mellem de ældre, der gik kort tid i skolen, og så de unge, som har gået der længere. Men jeg vil bede om, at man ikke taler alt for formynderisk om denne gruppe af ældre. Jeg kan her fra mit høje stude se indtil flere, som tilhører den pågældende gruppe, og som har klaret sig aldeles udmærket, og jeg ved ikke, med hvilken ret fru Jytte Andersen skulle mene, at hun har klaret sig så meget bedre end de.

Når man taler så meget om restgrupper og disse stakler, som kun gik 7 år i skole, bør man faktisk opsøge dem og se dem ind i øjnene. Er man helt sikker på, at det drejer sig om en gruppe, man her skal opstille som et socialt problem? Det er blot en lille fodnote, jeg gerne ville skrive.

De besparelser, som i år foretages på fritidsundervisningen, er vel relativt mindre end

dem, som socialdemokratiske regeringer har gennemført år efter år, sådan som forslagsstillerne også helt rigtigt gør opmærksom på i bemærkningerne. Heller ikke på det punkt kan jeg deltage i jammeren. I øvrigt ved vi jo, at aktiviteten har været stigende. Hvis der er noget, der bugner for tiden, så er det f.eks. folkehøjskolernes korte kursus, som betyder, at man når ud til befolkningsgrupper af en bredde, som man aldrig før er nået ud til. Jeg kan ikke se, at der er grund til den jammertale, det må jeg sige. Jeg vil også gøre opmærksom på, at kun, hvis man kan spare, kan man finde penge til at bygge op. Derfor synes jeg, det er forkert at klamre sig til alle ordninger, som de er. Hvis vi skal have råd til noget nyt, skal vi også kunne spare på det gamle.

Fru Jytte Andersen nævner den vældige skævhed mellem funktionærerne og arbejderne, hvor funktionærerne får mere efteruddannelse og arbejderne ikke gør det. Jeg tror, vi her skal skelne mellem det offentligt finansierede og det privat finansierede. Jeg går ud fra, at fru Jytte Andersen ikke vil forhindre virksomheder i at bevilge efteruddannelse, så lad os koncentrere os om det offentligt finansierede. Der kan jeg oplyse, at i de 8 år, jeg har siddet i folketingets finansudvalg, har arbejdsministeriets uddannelser for ufaglærte været udsat for en vækst, som siger sparto til alt andet i samfundet, nemlig en firdobling. Det drejer sig om uddannelser, som er vældig godt udstyret i enhver henseende, og hvor man går på fulde dagpenge plus 25 pct., alt sammen betalt af det offentlige. Denne aktivitet er firdoblet. Der er ikke grund til den jammertale, vi hørte fra fru Jytte Andersen.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg vil godt spørge ministeren, hvorpå han bygger den antagelse, at uddannelseskløften skulle blive mindre og mindre. Jeg synes, der er behov for at komme med en dokumentation for den påstand, i og med at vi her for knap et års tid siden fik lavindkomstkommissionens betænkning, som klart siger, at uddannelseskløften bliver større og større.

Jeg ønsker bestemt ikke at nedprioritere virksomhedsuddannelserne. Det tal, som jeg har nævnt et par gange, 1½ mia kr. til er-